

fra mig . . . Men du? Du er paaklædt og har alle-rede været ude, kan jeg mærke. Dit Haar lugter saa morgenfriskt.“

„Jeg har blot gaaet lidt derude paa Altanen. Jeg vilde ikke være for langt fra dig.“

„Aa — saa forstaar jeg! — det har været dine Skridt, jeg hele Tiden har hørt i mine Drømme. Men saa maa du vist have gaaet derude længe. Har du ikke sovet? . . . Ikke? . . . Slet ikke? Stakkel! Saa har Bænken derinde været dig for haard alligevel. Men jeg sagde dig det jo!“

„Nej, det var ikke det. Men — Jakobe!“

„Hvad er der, min Ven?“ — Hun saae først nu rigtig, hvor bevæget, ja opreven han var, og hun blev angst. — „Hvad er der hændt?“

„Jakobe — jeg vil skrifte for dig. Jeg faar ikke Fred, før jeg har tilstaaet noget . . . har sagt dig, at — —“

Hun lagde Haanden for hans Mund.

„Jeg veed alt, hvad du vil sige . . . men jeg vil ingenting høre. Fortiden er nu glemmt, Per!“

„Og kan du tilgive mig? Vil du glemme, at jeg har talt til dig om Kærlighed og vundet dit Hjerte og gengældt dine Kys, før jeg endnu vidste, hvad Kærlighed er? For det er sandt — jeg maa sige dig det — først nu i Nat har jeg lært det. Og jeg føler med Skam, hvor ussel jeg har været, og hvor lidt jeg har forstaaet af Livet. Vil du tilgive mig det?“

„Aa, min Ven!“ sagde hun, idet hun med et lidt tungt Udtryk tog hans Hoved ind til sit Bryst. „Det har jeg gjort for længe, længe siden.“

*

*

*